

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 697/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, Advokátska kancelária, J. Kráľa 5/A, Lučenec, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici a jeho uzneseniami sp. zn. 13 Co 591/2013 z 25. apríla 2014, sp. zn. 17 Co 296/2013 zo 14. mája 2014, sp. zn. 17 Co 469/2013 zo 14. mája 2014, sp. zn. 17 Co 511/2013 zo 14. mája 2014 a sp. zn. 17 Co 385/2013 zo 14. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS vedené pod sp. zn. Rvp 9478/2014, sp. zn. Rvp 9972/2014 až sp. zn. Rvp 9974/2014 a sp. zn. Rvp 10405/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 9478/2014.

2. Sťažnosti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 7., 15. a 21. augusta 2014 doručené sťažnosti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov (ďalej len „sťažovateľ“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a jeho uzneseniami sp. zn. 13 Co 591/2013 z 25. apríla 2014, sp. zn. 17 Co 296/2013 zo 14. mája 2014, sp. zn. 17 Co 469/2013 zo 14. mája 2014, sp. zn. 17 Co 511/2013 zo 14. mája 2014 a sp. zn. 17 Co 385/2013 zo 14. mája 2014 (spolu ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

Sťažovateľ je „*občianskym združením založeným v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa podľa uvedeného zákona*“.

1. Zo sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 9478/2014 vyplýva, že sťažovateľ vstúpil na základe zákonného splnomocnenia daného ustanovením § 93 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do súdneho konania vedeného Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 27 Ro 194/2012, predmetom ktorého bolo uplatňovanie finančného plnenia zo spotrebiteľského úveru v sume 307,54 € s príslušenstvom proti spotrebiteľke – V. Č. Sťažovateľ vstúpil do predmetného súdneho konania elektronickým podaním podpísaným zaručeným elektronickým podpisom adresovaným prvostupňovému súdu, ktorým zároveň požiadal o doručenie žalobného návrhu a jeho príloh pre účel posúdenia dôvodnosti nároku.

Okresný súd Zvolen rozhodol vo veci platobným rozkazom č. k. 27 Ro 194/2012-21 z 12. decembra 2012, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovanú aj na úhradu trov konania. Predmetný platobný rozkaz bol sťažovateľovi doručený 25. januára 2013 spolu so žalobným návrhom a jeho prílohami. Sťažovateľ v pozícii vedľajšieho intervenienta podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor, v ktorom namietal, že platobný rozkaz nemal byť v zmysle § 172 ods. 9 OSP vydaný vzhľadom na neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v právnom titule, z ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok. Ďalej poukázal „na nesúlad právneho titulu so zákonom, nekalosť obchodnej praxe v podobe Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ a zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

Okresný súd Zvolen uznesením č. k. 13 C 89/2013-72 z 10. júla 2013 odpor sťažovateľa odmietol ako podaný neoprávnenou osobou.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia, poukazujúc na nemožnosť vydania platobného rozkazu vzhľadom na ustanovenie § 172 ods. 9 OSP. Sťažovateľ v odvolaní tiež zdôraznil svoje oprávnenie vstúpiť do konania aj v štádiu súdneho konania, v ktorom sa rozhoduje o vydaní platobného rozkazu, a oprávnenia zhodné s hlavným účastníkom, ktorého v konaní podporuje.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 13 Co 591/2013 z 25. apríla 2014 tak, že uznesenie Okresného súdu Zvolen potvrdil a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa právneho názoru krajského súdu právo podať odpor proti platobnému rozkazu, resp. právo spochybníť žalobou uplatnený nárok má len odporca v zmysle § 174 ods. 2 OSP.

2. Zo sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 9972/2014 vyplýva, že sťažovateľ vstúpil na základe zákonného splnomocnenia daného ustanovením § 93 ods. 2 OSP v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do súdneho konania vedeného Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 9 Ro 289/2012, predmetom ktorého bolo uplatňovanie finančného plnenia zo spotrebiteľského úveru v sume 1 130,79 € s príslušenstvom proti spotrebiteľke – J. M. Sťažovateľ vstúpil do predmetného súdneho konania elektronickým podaním podpísaným zaručeným elektronickým podpisom

adresovaným prvostupňovému súdu, ktorým zároveň požiadal o doručenie žalobného návrhu a jeho príloh.

Okresný súd Lučenec rozhodol vo veci platobným rozkazom č. k. 9 Ro 289/2012-26 z 23. augusta 2012, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovanú aj na úhradu trov konania. Sťažovateľ v pozícii vedľajšieho intervenienta podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor, v ktorom namietal, že platobný rozkaz nemal byť v zmysle § 172 ods. 9 OSP vydaný vzhľadom na neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v právnom titule, z ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok. Ďalej poukázal „na nekalosť obchodnej praxi v podobe Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ a zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

Okresný súd Lučenec uznesením č. k. 9 Ro 289/2012-91 z 5. marca 2013 v spojení s opravným uznesením č. k. 9 Ro 289/2012-107 z 21. mája 2013 odpor sťažovateľa odmietol ako podaný neoprávnenou osobou.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia, poukazujúc na nemožnosť vydania platobného rozkazu vzhľadom na ustanovenie § 172 ods. 9 OSP. Sťažovateľ v odvolaní tiež zdôraznil svoje oprávnenie vstúpiť do konania aj v štádiu súdneho konania, v ktorom sa rozhoduje o vydaní platobného rozkazu, a oprávnenia zhodné s hlavným účastníkom, ktorého v konaní podporuje.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 296/2013 zo 14. mája 2014 tak, že uznesenie Okresného súdu Lučenec potvrdil a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa právneho názoru krajského súdu právo podať odpor proti platobnému rozkazu, resp. právo spochybníť žalobou uplatnený nárok má len odporca v zmysle § 174 ods. 2 OSP.

3. Zo sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 9973/2014 vyplýva, že sťažovateľ, vstúpil na základe zákonného splnomocnenia daného ustanovením § 93 ods. 2 OSP v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do súdneho konania vedeného Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 12 Ro 323/2012, predmetom ktorého bolo uplatňovanie finančného plnenia zo spotrebiteľského úveru v sume 729,17 € s príslušenstvom proti spotrebiteľom – A. K. a V. K. Sťažovateľ vstúpil do predmetného súdneho konania elektronickým podaním podpísaným zaručeným elektronickým podpisom

adresovaným prvostupňovému súdu, ktorým zároveň požiadal o doručenie žalobného návrhu a jeho príloh.

Okresný súd Lučenec rozhodol vo veci platobným rozkazom č. k. 12 Ro 323/2012-22 z 24. augusta 2012, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaných aj na úhradu trov konania. Sťažovateľ v pozícii vedľajšieho intervenienta podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor, v ktorom namietal, že platobný rozkaz nemal byť v zmysle § 172 ods. 9 OSP vydaný vzhľadom na neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v právnom titule, z ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok. Ďalej poukázal „na nekalosť obchodnej praxi v podobe Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ a zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

Okresný súd Lučenec uznesením č. k. 12 Ro 323/2012-106 z 11. marca 2013 odpor sťažovateľa odmietol ako podaný neoprávnenou osobou.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia, poukazujúc na nemožnosť vydania platobného rozkazu vzhľadom na ustanovenie § 172 ods. 7 a 9 OSP. Sťažovateľ v odvolaní tiež zdôraznil svoje oprávnenie vstúpiť do konania aj v štádiu súdneho konania, v ktorom sa rozhoduje o vydaní platobného rozkazu, a oprávnenia zhodné s hlavným účastníkom, ktorého v konaní podporuje.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 469/2013 zo 14. mája 2014 tak, že uznesenie Okresného súdu Lučenec potvrdil a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa právneho názoru krajského súdu právo podať odpor proti platobnému rozkazu, resp. právo spochybníť žalobou uplatnený nárok má len odporca v zmysle § 174 ods. 2 OSP.

4. Zo sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 9974/2014 vyplýva, že sťažovateľ vstúpil na základe zákonného splnomocnenia daného ustanovením § 93 ods. 2 OSP v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do súdneho konania vedeného Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 5 Ro 357/2012, predmetom ktorého bolo uplatňovanie finančného plnenia zo spotrebiteľského úveru v sume 122,19 € s príslušenstvom proti spotrebiteľke – M. H. Sťažovateľ vstúpil do predmetného súdneho konania elektronickým podaním podpísaným zaručeným elektronickým podpisom

adresovaným prvostupňovému súdu, ktorým zároveň požiadal o doručenie žalobného návrhu a jeho príloh.

Okresný súd Lučenec rozhodol vo veci platobným rozkazom č. k. 5 Ro 357/2012-29 zo 16. októbra 2012, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovanú aj na úhradu trov konania. Sťažovateľ v pozícii vedľajšieho intervenienta podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor, v ktorom namietal, že platobný rozkaz nemal byť v zmysle § 172 ods. 9 OSP vydaný vzhľadom na neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v právnom titule, z ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok. Ďalej poukázal „na nekalosť obchodnej praxi v podobe Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ a zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

Okresný súd Lučenec uznesením č. k. 5 Ro 357/2012-99 z 18. apríla 2013 odpor sťažovateľa odmietol ako podaný neoprávnenou osobou.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia, poukazujúc na nemožnosť vydania platobného rozkazu vzhľadom na ustanovenie § 172 ods. 7 a 9 OSP. Sťažovateľ v odvolaní tiež zdôraznil svoje oprávnenie vstúpiť do konania aj v štádiu súdneho konania, v ktorom sa rozhoduje o vydaní platobného rozkazu, a oprávnenia zhodné s hlavným účastníkom, ktorého v konaní podporuje.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 511/2013 zo 14. mája 2014 tak, že uznesenie Okresného súdu Lučenec potvrdil a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa právneho názoru krajského súdu právo podať odpor proti platobnému rozkazu, resp. právo spochybníť žalobou uplatnený nárok má len odporca v zmysle § 174 ods. 2 OSP.

5. Zo sťažnosti pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 10405/2014 vyplýva, že sťažovateľ vstúpil na základe zákonného splnomocnenia daného ustanovením § 93 ods. 2 OSP v pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného do súdneho konania vedeného Okresným súdom Rimavská Sobota pod sp. zn. 4 Ro 137/2012 (konanie bolo neskôr vedené pod sp. zn. 8 C 368/2012), predmetom ktorého bolo uplatňovanie finančného plnenia zo spotrebiteľského úveru v sume 873,57 € s príslušenstvom proti spotrebiteľke – I. C. Sťažovateľ vstúpil do predmetného súdneho konania elektronickým podaním podpísaným

zaručeným elektronickým podpisom adresovaným prvostupňovému súdu, ktorým zároveň požiadal o doručenie žalobného návrhu a jeho príloh.

Okresný súd Rimavská Sobota rozhodol vo veci platobným rozkazom č. k. 4 Ro 137/2012-34 z 25. septembra 2012, ktorým žalobe v plnom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovanú aj na úhradu trov konania. Sťažovateľ v pozícii vedľajšieho intervenienta podal proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor, v ktorom namietal, že platobný rozkaz nemal byť v zmysle § 172 ods. 9 OSP vydaný vzhľadom na neprijateľné zmluvné podmienky obsiahnuté v právnom titule, z ktorého žalobca odvodzoval svoj nárok. Ďalej poukázal „na nesúlad právneho titulu so zákonom, nekalosť obchodnej praxe v podobe Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku“ a zároveň vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku.

Okresný súd Rimavská Sobota uznesením č. k. 8 Co 368/2012-87 z 28. januára 2013 odpor sťažovateľa odmietol ako podaný neoprávnenou osobou.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia, poukazujúc na nemožnosť vydania platobného rozkazu vzhľadom na ustanovenie § 172 ods. 7 a 9 OSP. Sťažovateľ v odvolaní tiež zdôraznil svoje oprávnenie vstúpiť do konania aj v štádiu súdneho konania, v ktorom sa rozhoduje o vydaní platobného rozkazu, a oprávnenia zhodné s hlavným účastníkom, ktorého v konaní podporuje.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 17 Co 385/2013 zo 14. mája 2014 tak, že uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota potvrdil a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa právneho názoru krajského súdu právo podať odpor proti platobnému rozkazu, resp. právo spochybníť žalobou uplatnený nárok má len odporca v zmysle § 174 ods. 2 OSP.

Podľa názoru sťažovateľa postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom v odôvodnení sťažnosti bližšie argumentuje:

«... výklad relevantných procesných noriem Občianskeho súdneho poriadku je podľa názoru sťažovateľov ústavné nekonformný a arbitrárny, a tak z ústavného hľadiska neudržateľný. Predmetný výklad zároveň popiera ich podstatu a zmysel.

... ustanovenie § 93 ods. 2 OSP priamo legitimuje na účasť v súdnom konaní občianske združenie, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa. Následne za situácie, keď sú v súdnom konaní priznané vedľajšiemu účastníkovi rovnaké práva a povinnosti ako účastníkovi (§ 93 ods. 4 veta prvá OSP), formulované stanovisko priamo popiera vymedzenú zákonnú úpravu a odníma právo na prístup k súdu vedľajšiemu účastníkovi.

Predmetné stanovisko o nemožnosti podania odporu proti platobnému rozkazu v tzv. „skrátenom konaní“ diskvalifikuje vedľajšieho účastníka vo vzťahu k jeho zákonným oprávneniam za účelom naplnenia účelu svojho vstupu do súdneho konania.

Nesprávnosť takéhoto postupu zo strany súdu je zároveň zvýraznená tým, že vedľajší účastník, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), nemôže poskytnúť ochranu žalovanému spotrebiteľovi najmä za situácie, keď všeobecný súd v rozpore s ustanovením § 172 ods. 9 OSP vydal platobný rozkaz. Uvádzaný postup je zároveň popretím zmyslu a právnej úpravy Európskej únie smerujúcej k ochrane spotrebiteľov. Všeobecný súd zlyhal pri ex offo súdnej kontrole neprijateľných zmluvných podmienok, čím porušil čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13 ES o neprijateľných zmluvných podmienkach a súčasne odmietol opravný prostriedok vedľajšieho účastníka, ktorý sa podaním opravného prostriedku porušeniu zákona snažil zabrániť...

Zo žiadneho z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva, že by vedľajší účastník mohol vstúpiť do konania len v určitej fáze sporového konania, resp. že by výslovne nemohol vstúpiť do konania v čase do vydania platobného rozkazu.

... Sporové konanie začína podaním návrhu vo veci samej a tým je aj návrh na vydanie platobného rozkazu. Vzhľadom na tieto skutočnosti je preto nutné konštatovať, že vedľajší účastník môže vstúpiť do sporového konania kedykoľvek aj v rozkaznom konaní do vydania platobného rozkazu resp. po jeho vydaní do právoplatného skončenia súdneho konania.

Je nevyhnutné rozlišovať dva typy vedľajšieho účastníctva, a v prípade, ak zo zákona vstúpila do určitého konania právnická osoba, činnosť ktorej je zameraná na ochranu práv spotrebiteľa, potom na vstup alebo zotrvanie v konaní, prípadne na možnosť uskutočňovať právne úkony v takomto konaní, tomuto typu vedľajšieho účastníka nemožno klásť žiadne

d'alsie podmienky okrem tých, ktoré sú stanovené v § 93 ods. 4 druhá a tretia veta O. s. p. Iba uvedený výklad totiž dôsledne zodpovedá tomu, že všeobecné súdy sú povinné vykladať a používať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu.»

Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení krajského súdu „s ohľadom na tú skutočnosť, že sťažovateľ bol zaviazaný na úhradu trov odvolacieho konania žalobcu. V uvedenom dôsledku je možné predpokladať, že žalobca si bude uplatňovať svoj nárok voči sťažovateľovi cestou exekúcie. V spojitosti s potvrdením uznesenia o odmietnutí odporu sťažovateľa nadobudol platobný rozkaz prvostupňového súdu taktiež účinky exekučného titulu. V prípade, že dôjde k zrušeniu predmetného rozhodnutia ústavným súdom, prebiehajúcou exekúciou by bol zmarený účel rozhodnutia o ústavnej sťažnosti. Následky exekúcie by bolo možné po rozhodnutí o ústavnej sťažnosti s ťažkosťou reparovať.“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu, zrušil napadnuté uznesenia krajského súdu a vrátil mu veci na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov.

Podľa § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 9478/2014, sp. zn. Rvp 9972/2014 až sp. zn. Rvp 9974/2014 a sp. zn. Rvp 10405/2014 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj vzhľadom na totožnosť v osobe sťažovateľa a krajského súdu, proti ktorému sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o ich spojení na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Na rozhodnutie o podaných sťažnostiach nie je daná právomoc ústavného súdu.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažností ústavný súd dopytom na Okresnom súde Zvolen, Okresnom súde Lučenec a Okresnom súde Rimavská Sobota zistil, že sťažovateľ podal proti sťažnosťami napadnutým uzneseniam krajského súdu dovolania, o ktorých dosiaľ nebolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozhodnuté.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že v súčasnom štádiu právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa má najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, II. ÚS 196/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je táto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie ústavnej sťažnosti bude považovaná za

zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci *Soffer v. Česká republika*, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská v. Česká republika*, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z bodu 2 výroku tohto uznesenia.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedených veciach stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2014